

ΜΑΪΚΛ ΜΟΡΠΟΥΡΓΚΟ

Ο Χιονάνθρωπος

Εμπνευσμένο από την κλασική ιστορία του

ΡΕΪΜΟΝΤ ΜΠΙΡΙΓΚΣ

Εικόνες Ρόμπιν Σο

ΜΕΤΑΙΧΜΙΘ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΠΡΩΤΟ

Μια φορά κι έναν καιρό, κάποια Χριστούγεννα, ήταν ένα μικρό αγόρι που το έλεγαν Τζέιμς. Ο Τζέιμς ζούσε με τη μαμά του, τον μπαμπά του και τον Μπέρτι, το τσοπανόσκυλό τους, σε μια φάρμα κάπου μακριά στην εξοχή. Είχαν αγελάδες και γουρούνια και πρόβατα και κότες και πάπιες και χήνες,

κι είχαν ένα άλογο που το φώναζαν «Μεγάλο» κι ένα γαϊδουράκι που το φώναζαν «Μικρό».

Όταν ο Τζέιμς κοιτούσε έξω από το δωμάτιό του –κάτι που πολύ συχνά έκανε, επειδή έτσι συνήθιζε να ονειροπολεί– μπορούσε να βλέπει, στο βάθος του κήπου, την αποθήκη του μπαμπά του, τη χορταριασμένη λιμνούλα με τις πάπιες, τον λαχανόκηπο της μαμάς του, την κούνια και το τραμπολίνο

που του είχε κάνει δώρο η γιαγιά του τα προηγούμενα Χριστούγεννα.

Και πέρα από τον φράχτη του κήπου μπορούσε να βλέπει τα λιβάδια – το Λιβάδι με τη Βελανιδιά ήταν το αγαπημένο του, επειδή από εκεί πάνω χουχούτιζε η κουκουβάγια. Υπήρχαν τόσο πολλά λιβάδια στη φάρμα, και φράχτες και δέντρα –περισσότερα απ' όσα μπορούσε να μετρήσει– κι ένα ποτάμι

σαν ασημένια κορδέλα, που διέσχιζε το χαμηλότερο σημείο της κοιλάδας. Και πέρα από το ποτάμι, ψηλά στον ορίζοντα, βρίσκονταν οι κυματιστοί λόφοι του χερσότοπου.

Η γιαγιά ερχόταν πάντα τα Χριστούγεννα. Έλεγε συχνά –και η αλήθεια είναι ότι κάποια πράγματα τα έλεγε πολύ συχνά– ότι τους λόφους γύρω από τη φάρμα δεν μπορούσες να τους δεις, κυρίως εξαιτίας της βροχής· όταν όμως μπορούσες, αυτό σήμαινε ότι σύντομα θα έβρεχε ή θα χιόνιζε. Τη γιαγιά, που ζούσε στην πόλη, δεν την πείραζαν τόσο η βροχή ή το χιόνι, όσο τα πουλιά που την ξυπνούσαν πολύ νωρίς το πρωί ή η μυρωδιά απ' τα γουρούνια και τις αγελάδες, που ο Τζέιμς την έφερνε στο σπίτι με τις γαλότσες που φορούσε όταν πήγαινε στη φάρμα. Ούτε και το πράσινο της άρεσε ιδιαίτερα, και φυσικά στην εξοχή υπήρχε πολύ πράσινο.

Αυτό που άρεσε πιο πολύ απ' όλα στη γιαγιά ήταν όταν ο Τζέιμς είχε κάνει μπάνιο κι ήταν ωραίος και

★ Ο ΧΙΟΝΑΝΘΡΩΠΟΣ ★

πεντακάθαρος και στο κρεβάτι του φορώντας τις
ωραίες και καθαρές τζιμιζάμες του – έτσι τις έλεγε
πάντα η γιαγιά τις πιτζάμες. Της άρεσε να κάθεται
στο κρεβάτι του και να του διαβάζει κάποια ιστορία
προτού τον πάρει ο ύπνος. Και τα Χριστούγεννα,
αφού είχαν στολίσει το χριστουγεννιάτικο δέντρο

στο σαλόνι, αφού είχαν κρεμάσει το στεφάνι από λινόπρινα και γκι, κι αφού εκείνη είχε φτιάξει την παραδοσιακή κρεατόπιτα, η αγαπημένη της ιστορία ήταν *Ο Χιονάνθρωπος*, του Ρέιμοντ Μπριγκς.

Ένα βράδυ, λοιπόν, αφού ο Τζέιμς είχε ακούσει την ιστορία του Χιονάνθρωπου, η γιαγιά είπε «Καληνύχτα», τον αγκάλιασε σφιχτά και, ως συνήθως, του είπε να μην αφήσει τους κοριούς να τον δαγκώσουν. Ο Μπέρτι πήδηξε πάνω στο κρεβάτι του για να τον καληνυχτίσει επίσης, όπως έκανε όταν μπορούσε να τη γλιτώσει. Όταν η μαμά κι ο μπαμπάς ήρθαν επάνω, έδωξαν τον Μπέρτι απ' το κρεβάτι λέγοντάς του να πάει στο ισόγειο, και μετά φίλησαν τον Τζέιμς για καληνύχτα και τον αγκάλιασαν. Η μαμά τού είπε να είναι καλό αγόρι και να κοιμηθεί, επειδή ο Άγιος Βασίλης φέρνει τα χριστουγεννιάτικα δώρα που *πραγματικά* θέλεις μόνο αν είσαι καλό παιδί.

Το πρόβλημα ήταν πως ο Τζέιμς δεν είχε καμία διάθεση να είναι καλό παιδί και να πέσει για ύπνο.

Ήταν πολύ ενθουσιασμένος με τα Χριστούγεννα. Πλησίαζαν όλο και περισσότερο – η επόμενη μέρα ήταν η Παραμονή των Χριστουγέννων και ο Άγιος Βασίλης θα ερχόταν να τον επισκεφτεί.

Θα έζευε τους τράνδους του στο έλκηθρο, θα το φόρτωνε μέχρι πάνω με δώρα, και ξεκινώντας από την άκρη του κόσμου, θα διέσχιζε τα ουράνια με τους τράνδους να καλπάζουν, τα καμπανάκια να κουδουνίζουν, και θα μοίραζε τα δώρα του σε όλα τα παιδιά σε κάθε χώρα της Γης. Τα Χριστούγεννα είχαν φτάσει!

Και σαν να μην ήταν αρκετό αυτό, ο Τζέιμς σκεπτόταν συνέχεια και την ιστορία που του είχε μόλις διαβάσει η γιαγιά. Αγαπούσε τόσο πολύ αυτή την ιστορία και λυπόταν πάντα τόσο πολύ όταν τελείωνε. Ανυπομονούσε να δει χιόνι έξω από το παράθυρό του· ήθελε να ξανασυμβεί η ιστορία του Χιονάνθρωπου. Μα κάθε που κοιτούσε έξω, χιόνι πουθενά! Μα έπρεπε να χιονίσει, σκεπτόταν, αλλιώς δε θα μπορούσε να υπάρξει χιονάνθρωπος.

Ανασηκώθηκε ξανά και ξανά στο κρεβάτι του για να δει μήπως είχε αρχίσει να χιονίζει. Πήγε κοντά στο παράθυρο και πίεσε το πρόσωπό του στο τζάμι για να μπορεί να βλέπει καλύτερα, κι ευχήθηκε να χιονίζει.

Όμως το μόνο που έβλεπε ήταν σκοτάδι. Στο τέλος, παραιτήθηκε, ξαναγύρισε στο κρεβάτι, γύρισε στην πλευρά που κοιμόταν, και βάζοντας τον αντίχειρα στο στόμα, όπως έκανε πάντα, έκλεισε τα μάτια του και προσποιήθηκε ότι κοιμόταν.

Όταν ο μικρός Τζέιμς ξυπνάει ένα πρωί του Δεκεμβρη και βλέπει το χιόνι να πέφτει, πετάγεται έξω κι αρχίζει να φτιάχνει έναν χιονάνθρωπο. Με μάτια από κάρβουνα, ένα παλιό πράσινο καπέλο, κασκόλ, κι ένα μανταρίνι για μύτη, ο χιονάνθρωπός του είναι τέλειος! Με το ζόρι τον εγκαταλείπει το βράδυ για να πάει για ύπνο. Αλλά στη μέση της νύχτας, ο Τζέιμς ξυπνάει και γλιστράει έξω – και προς μεγάλη του έκπληξη, ο χιονάνθρωπος έχει ζωντανέψει...

Η κλασική ιστορία του Ρέιμοντ Μπριγκς μαγεύει τους μικρούς αναγνώστες εδώ και 40 χρόνια. Ξεκινώντας ως εικονογραφημένο βιβλίο χωρίς λόγια, μεταφέρθηκε στον κινηματογράφο και στο θέατρο αποσπώντας πολλαπλά βραβεία.

Σε αυτή τη μοναδική έκδοση, ο Μάικλ Μορπούργκο την αναπλήθει προσθέτοντας κείμενο και μοιράζεται εκ νέου τη μαγεία της με την επόμενη γενιά.

ISBN:978-618-03-2092-3

9 786180 320923

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 82092

από 8 ετών

